

Dage, jeg kender meget godt de Omstændigheder, det drejer sig om. Og vi har i Dag faaet bekræftet, hvad jeg havde en Formodning om, at det er den højtærede Justitsminister, som forbeholder sig at bestemme, naar Militæret skal holde sig parat til at rykke ud og skyde paa Borgerne. Det staar fast, siger jeg, at dette System med Udrustning af Automobiles med Maskingeværer til Anvendelse overfor danske Borgere er indstiftet under det nuværende Ministerium, og dette Apparat var første Gang klart til Udrykning Valgdagen den 21. September 1920; det har ogsaa været klart senere og er formentlig fremdeles klart til Udrykning.

Men tilbage, synes jeg, er den højtærede Justitsminister. Sagen er klarlagt tilstrækkeligt; men Justitsministeren staar ogsaa i klar Belysning. Efter hans Optræden i Dag, som var præget af en vis Nervøsitet, maa jeg anse den højtærede Justitsminister for en meget farlig Mand paa den Post; han har. Han nægtede her i Tinget at overlade til den beherskede københavnske Politidirektør at afgøre, hvornaar og paa hvilken Maade Ordenen skulde opretholdes i København; han nægtede at lade Politidirektøren være den afgørende, saaledes som han har været det en lang Række Aar. Justitsministeren vil have Adgang til — det hævdede han i Dag — at blande sig i, paa hvilken Maade Ordenen skal opretholdes, Adgang til at rekvirere Militær og til derved at forøge Uroen, hvis Uro skulde opstaa. Jeg siger, at disse Ord var farlige Ord; de viste os, at det var en farlig Mand, hvem et betydeligt Embede er betroet; og jeg tilføjer, at det er uhyre sørgeligt for Landet, at dets Skæbne er i saadanne Hænder. Der er et æret Medlem, som finder det morsomt, jeg tror ikke, der er Anledning til at more sig derover. Jeg tror, at det virkelig er en alvorlig Ting, at vi har en Justitsminister, der forbeholder sig Ret til, naar det falder ham ind, at lade Militæret rykke ud med Maskingeværer. Det har dog ikke hidtil været nødvendigt i Danmark at gribe til saadanne Midler.

Den højtærede Forsvarsminister og den højtærede Statsminister har talt en Del om Militærvæsenet. — Jeg havde ventet, at det var den højtærede Forsvarsminister, der var ansvarlig for disse udrustede Automobiles, men det var det altsaa ikke; visse Dele af Militærvæsenet sorterer altsaa under Justitsministeriet. Men de to højtærede Ministre, som jeg nævnte, har altsaa i deres Taler beskæftiget sig med

Militærvæsenet, som jeg nu skænker et Par Ord. Paa det Punkt, siges der, kan der ikke spares noget. Den højtærede Forsvarsminister hentydede til Forbundspagten's Artikel 8, og, efter at have læst den op, sagde han: Der kan De se, vi kan altsaa ikke afruste. Efter min Mening viser denne Artikel netop det modsatte, at vi kan afruste. Det siges nemlig i denne Artikel 8, at man „anerkender, at Fredens Opretholdelse kræver en Indskrænkning af de nationale Rustninger til den laveste Grænse . . . .“ (Forsvarsministeren [Klaus Berntsen]; Læs videre!). Det gjorde den højtærede Forsvarsminister forleden; det er derfor ikke nødvendigt, at jeg gør det. Hvor mange Artikler vil den højtærede Forsvarsminister have læst op? Jeg troede ellers, det var den højtærede Formand, der afgjorde, hvad der maatte læses op og hvad ikke. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg altsaa læse noget mere op: Man „anerkender, at Fredens Opretholdelse kræver en Indskrænkning af de nationale Rustninger til den laveste Grænse, som er forenelig med den nationale Sikkerhed og med Haandhævdelsen ved fælles Virksomhed af de mellemfolkelige Forpligtelser“. Det hedder videre et andet Sted, at Forslag i saa Henseende skal nu udarbejdes, og naar de er blevet antaget af de forskellige Regeringer, skal de deri fastsatte Grænser ikke kunne overskrides uden Raadets Samtykke — det drejer sig altsaa om Samtykke fra Folkenes Forbunds Raad.

Der er ikke et Ord om, at der skal være et større eller mindre Maal af Militærvæsen! Det er heller ikke ukendt og kan ikke være ærede Medlemmer eller den højtærede Statsminister ukendt, at fremtrædende Politikere i andre Lande har spurgt dem, der har været med til Udarbejdelsen af disse Artikler, om Afrustning var forenelig med denne Forbundspagt, og har faaet det Svar, at det var den. Det kan heller ikke være den højtærede Statsminister og formentlig heller ikke den højtærede Forsvarsminister ukendt, at der i det mindste findes een afrustet Stat i Folkenes Forbund, en europæisk Stat, der har afrustet og har faaet godkendt sin Medlemsret trods denne afrustede Tilstand. Der er altsaa absolut ikke noget i denne Pagt, der kræver Opretholdelsen af et krigsmæssigt Militærvæsen, saaledes som vi kender det, og som man fra visse Sider fremdeles ønsker, at vi skal have det. Den Komité, som i sin Tid var nedsat af Regeringen, og som afgav Indstilling til